

Om de aandacht voor sociale problemen aan te scherpen, stapte ze in de politiek. Als volksvertegenwoordiger werd ze geprezen om haar dossierkennis en werkkraft. Maar het mediagenieke spel meespelen, lag haar veel minder. Twee jaar geleden stapte Greta D'hondt (59) daarom tamelijk onverwacht uit de politiek. Bij Welzijnszorg zagen ze haar graag komen. Haar lijfspreuk: doe wel en zie niet om.

Lieve Wouters

'Politiek is geen boevenstiel'

GRETA D'HONDT

EEN HEEL gewoon gezin in Zele, twee meisjes en een jongen. Moeder moest op haar veertiende van school, hoewel ze een studiebeurs in de wacht sleepte. Vader mocht wel studeren, maar de oorlog maakte daar abrupt een einde aan. Een verhaal van gemiste kansen, maar het gezin D'hondt raakte nooit verbitterd. Moeder kon haar talenten kwijt in de jeugdbeweging. Vader ging aan de slag als boekhouder bij het ministerie van Economische Zaken, afdeling Statistiek. Via zelfstudie schapte hij het daar tot informaticus, de eerste daar.

Om de rekeningen aan te zuiveren, opende moeder een kruidenierszaak in een volksbuurt in Zele waar Greta alle vormen van armoede leerde kennen. Maar het bleek ook een heel warme buurt, waar mensen nog echt voor elkaar opkwamen. Hier leerde ze voorzichtig te zijn om te oordelen. Je kent niet altijd de gemiste kansen van mensen. En ondanks hun miserie kunnen mensen in armoede heel waardevol leven. Greta D'hondt was nog geen twintig, toen ze afstudeerde aan de sociale school.

– Hoe bepalend was uw familiale achtergrond voor uw leven?

In onze familie was het niet de gewoonte te studeren, maar mijn ouders gaven ons alle kansen. Zo waren mijn zus en ik de eersten van de familie die hogere studies begonnen. Meisjes dan nog wel! Mijn studiekeuze verliep dan ook heel bewust en toen ik eindelijk aan de slag kon, was ik vastbesloten me in te zetten voor wie het minder goed had. Ik wilde iets terugdoen voor de kansen die ik had gekregen. Toen ik voor het ACV werkte als verantwoordelijke voor de textielsector, stond ik heel dicht bij de mensen. Dat was zonder meer de gelukkigste periode in mijn leven.

Na tien jaar verhuisde ik naar Brussel om als eerste vrouw te zeten in het dagelijkse bestuur van het ACV. Nog eens tien jaar later, in 1995, werd ik gevraagd om de sociale vleugel binnen de CVP in het federaal parlement te versterken. Een beetje twijfelend maakte

'Het geloof is voor mij als een spons. Ik ben ervan doordrenkt.' © Kristof Ghyselinck

ik de overstap. Mijn moeder zei altijd: „Doe wat je wil, maar ga niet in de politiek.” Ze was pas gestorven en op het kerkhof ben ik met haar gaan overleggen. Uiteindelijk heb ik gedaan wat ik meende te moeten doen. Bij elke jobwissel nam ik afscheid met spijt in het hart, maar ik wil niet achterom kijken. Overal mocht ik de mensen en de samenleving dienen en dat stemt me gelukkig. Nooit ging ik tegen mijn zin werken.

– Op welke verwezenlijking in de politiek bent u trots?

Ik ben in de politiek gestapt om de aandacht scherp te houden voor het sociale, en daarbinnen voor de zwakste. Die missie hield ik vol tot de laatste dag. Dat was niet altijd makkelijk, het is geen *flashy* thema waarmee je kunt uitpakken. Mijn voornaamste bezigheid was ministers en collega's – ook in mijn eigen partij – te overtuigen

om een stapje vooruit te zetten in het armoedebeleid en om het verenigingsleven een stem te geven.

– Hoe kijkt u naar de politieke malaise van vandaag?

De staatshervorming zit echt in het slop. Dat krijg je als politici zich gedragen als pitbulls. Iedereen verdedigt zijn grote gelijk, weinigen dragen nog de bereidheid tot compromis in het vaandel. Politiek is vluchtig geworden. Op vier jaar tijd moet je jezelf in beeld hebben gebracht. Anders geraak je niet herkozen. Ik ken geen enkel beroep waar mensen om de vier jaar hun baan opnieuw moeten verdienen. Werken in de diepte loont dan niet meer. Zeker voor sociale zaken is dat nefast.

– Was het een harde beslissing om het politieke bijltje erbij neer te leggen?

Toch wel. Maandenlang had ik het er moei-

lijk mee. Ik had nog heel wat plannen en deed het graag. Politiek is geen boevenstiel. Ik was bang om verbitterd te geraken. Dat wilde ik mezelf en mijn omgeving niet aandoen.

– Met Welzijnszorg bent u een nieuw hoofdstuk begonnen.

Na Nieuwjaar 2008 vroegen ze me om voorzitter te worden. „Het gaat maar om een vergadering in de maand”, klonk het om me te overtuigen. Maar als ik iets doe, wil ik er ook helemaal voor gaan. Zoals dat vaak gaat in het vrijwilligerswerk, komt van het één het ander. Ik ben nog in de fase van de kennismaking: met het personeel nationaal en regionaal, de rijkdom ervan en de problemen, de eerste adventscampagne.

– In hoeverre is Welzijnszorg een kerkelijke dan wel een politieke organisatie?

Welzijnszorg is gegroeid uit de Kerk en in de loop der jaren een stuk verzelfstandigd. De financiering is nog altijd nauw kerkgebonden en we willen onze afkomst zeker niet vergeten. Vorig jaar stelden we voor het eerst een

duidelijke trendbreuk vast. Onze inkomsten uit de collecte in de kerk liepen sterk terug. Als je echt verandering wil teweegbrengen, dan moet je als organisatie blijven meetellen. Een goede werking kost geld. Je hebt ook een breed draagvlak nodig om politieke beslissingen te kunnen forceren. Daarom dat we voor de huidige campagne niet enkel samenwerken met de CM, maar ook met de liberale mutualiteiten. Het is een moeilijke evenwichtsoefening.

Maar Welzijnszorg hoort net als Broederlijk Delen zeker nog altijd thuis in de kerk en in de eucharistie. Je moet daar geen politieke meeting maken. Wellicht gingen we hierin soms te ver. De liturgie moet iets mystieks behouden. Je kunt niet alles hertalen in hedendaagse woorden. Maar anderzijds mogen we de actualisering niet schuwen uit vrees de samenlevingsproblemen van vandaag te benoemen.

– Wat betekent Kerk-zijn voor u persoonlijk?

Dat is als met een spons. Ik ben ervan doordrenkt. Het is mijn drijfveer. Zonder mijn geloof had ik een aantal dingen die grote inspanningen vragen of pijn doen, misschien niet gedaan.

– Bidt u?

O ja, dagelijks. Maar niet op de klassieke manier. Wanneer ik me afvraag of ik nog wel juist bezig ben, doe ik dat vanuit mijn geloof. Dat is mijn manier van bidden.

– Waar kijkt u nog naar uit?

Ik ben erg bekommerd, niet pessimistisch maar vol verwachting, hoe we als samenleving onze draai zullen vinden in de globalisering. Vinden we gastvrijheid en ruimte om mensen op te vangen die hier hun geluk zoeken, zonder onze eigen waarden op te geven, maar ook zonder die te verheffen tot het enige norm? In de liturgie wordt vaak opgeroepen tot gastvrijheid en je hoort daar niemand protesteren. Maar elders hoor je kerkgangers vaak een ander evangelie verkondigen... De kloof is groot. Er is nog altijd veel werk aan de winkel om het geloof te laten spreken in ons dagelijkse leven.

Zonder mijn geloof had ik een aantal dingen die grote inspanningen vragen of pijn doen, misschien niet gedaan